

నిత్య జీవనంలో ఆధ్యాత్మిక ఆచరణ

అఖిల

అఖిలభారత పత్రిక

జూన్ 2014

8/6/2014

విషయసూచిక

యువతకు — ప్రేమతో అమ్మ

చూడండి, దురదృష్టకర విషయమేమిటంటే, మీ గురించిన విషయాల్లోనే మీరు నిమగ్నమై వుండటం. మీ వయసులో నేను అలాగే నా చదువులో మునిగి వుండేదాన్ని — మనస్సు కెక్కించుకోవటం, నేర్చుకోవటం, అర్థం చేసుకోవటం, తెలుసుకోవటం. అది నా ఆసక్తిగా నుండేది, అది నా తీవ్ర వాంఛ కూడా. మమ్ములను ఎంతగానో ప్రేమించే మా అమ్మ — నా సహోదరుణ్ణి, నన్ను — కోపావేశాలతోగాని, అసంతృప్తిగాకాని, సోమరిగాకాని వుండనిచ్చేది కాదు. మేము ఏదో విషయం గురించి ఫిర్యాదు చేయాలని, అసంతృప్తిగా వున్నామని చెప్పడానికి వెళ్తే, ఆమె నవ్వుతూ మందలించి, "ఏమిటీ మూర్ఖత్వం? ఎగతాళిగా వుందా? వెళ్ళి పని చూసుకోండి, మనసు బాగుంది, బాగా లేదు అనే విషయం పట్టించుకోవద్దు, అది ఏమాత్రం బాగుండదు", అనేది.

మా అమ్మ అన్నది సరైనదే. నాకు క్రమశిక్షణ గరపినందుకు, చేస్తున్న పనిపై మనస్సును నిలపడం వలన నన్ను నేను మరచిపోకుండా నుండే ఆవశ్యకతను నేర్పినందుకు, నేను ఆమెకు సర్వదా కృతజ్ఞురాలిని.

ఇది నీకు చెప్పింది ఎందుకంటే, నీవు ఆరాటపడటానికి కారణం నీవు నీ గురించిన విషయాల్లోనే అధికంగా నిమగ్నమై వుండటం. అలా కాకుండా, నీవు ఏ పనినైతే చేస్తున్నావో (చిత్రలేఖనము లేక సంగీతము) దానిపై ధ్యాసను ఎక్కువగా నిలిపినట్లయితే, ఇంకా సంస్కరించబడని నీ మనస్సును వికసింప చేసినట్లయితే, అజ్ఞానిగా, సంస్కారహీనుడిగా నుండుటకు బదులుగా మనిషికి అత్యావశ్యకమైన జ్ఞానమూలాలను నేర్చుకోగలిగితే, చాలా బాగుంటుంది.

క్రమబద్ధంగా రోజుకు ఎనిమిది నుంచి తొమ్మిది గంటలు శ్రమించినట్లయితే, నీవు ఆకలిగొంటావు, కడుపారా భోంచేస్తావు, హాయిగా నిద్రిస్తావు. నీ మనస్సు బాగుందా లేదా అని ఆలోచించే సమయం వుండదు.

నీకీ విషయాలు అత్యంత ప్రేమాదరణతో చెప్తున్నాను. అర్థం చేసుకుంటావని ఆశిస్తాను.

(CWM 2 Ed, 12:130)

శ్రీమాత

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

వృత్తికి — అంతఃకరణకి మధ్య వైరుధ్యం

ప్రశ్న: మద్యం, మత్తుపానీయాల నాణ్యత, అభివృద్ధికి సంబంధించిన పరిశోధనా ప్రయోగశాలలో ఓ సంవత్సరం నుంచీ నేను పని చేస్తున్నాను. నేను ఉంటున్న ఈ దక్షిణ ఫ్రాన్స్‌లో, అధిక జనాభా యొక్క జీవనం ఈ మద్యానికి సంబంధించిన వ్యవసాయం, వర్తకం మీదే ఆధారపడి ఉంటుంది. ఈ మద్యం మానవులకు గొప్ప హానికారియని, అందులో ప్రేమించివారికి మరింత అపాయకరమని నాకు రూఢిగా తెలుసును గనుక, నేను మద్యం సేవించను. అందువల్ల నేను చేస్తున్న వృత్తి కారణంగా, నా అంతఃకరణ విభేదిస్తున్నది. నా అంతఃకరణ అడ్డు పడుతున్నందున, నన్ను నేను ప్రశ్నించుకుంటున్నాను, ఈ వాతావరణంలో సహకరిస్తూ నా పని కొనసాగించనా? అని.

ఇక్కడ కొన్ని సూచనలున్నాయి, అవి నీ సమస్యకు బహుశా పరిష్కారం చూపిస్తాయేమో.

సలహాలిచ్చేవారి లాగానే నేనూ నీకు చెప్పగలను. అయితే పరిష్కారం మాత్రం నీ వొక్కడి పైనే ఉంటుంది. ఎందుకంటే, ఆ పరిష్కారానికి నిర్దిష్టమైన నిబంధన అనేది లేదు. ప్రతి సందర్భం భిన్నమైనది, ప్రతి వ్యక్తి భిన్నమైనవాడే. ప్రత్యేకించి ఓ వ్యక్తి విషయంలో కూడా అతడి యొక్క కార్యాచరణ, ఆతడనుసరించే పద్ధతి, అతడి అంతరంగ చైతన్యస్థితి మీద, అతడు సాధించిన అభివృద్ధి మీద ఆధారపడి ఉంటుంది.

అయితే ఇది నీకు తృప్తికరమైన పరిష్కారాన్ని కనుక్కోడానికి సహాయపడక పోవచ్చు. ఎందుకంటె నీ మనసు ఆ ప్రశ్న పైనే పరిభ్రమిస్తూ, అన్ని అంశాలను, ఎవరో ఇచ్చిన పరస్పర విరుద్ధమైన సలహాలను, ఉదాహరణలను పరిశీలిస్తూ నిజంగా చేయవలసినదానికి కావలసిన జ్ఞానాన్ని అందుకోకుండా చేస్తుంది. నీవు ఆ సమస్య నుండి బయట పడాలంటే ఆ సమస్యను, దాని పరిష్కారాన్ని, దైవానికి అప్పచెప్పాలి. నీ ఆకాంక్ష అనుక్షణం దైవసంకల్పాన్ని నెరవేర్చడానికి అర్పించి, చేయాల్సిన పనిని అది ఏ విధంగా చేయాలో, ఆ విధంగా చేయటానికి ఆ దివ్యసంకల్పానికి విడిచిపెట్టాలి.

"నాకు ఆ దైవసంకల్పం ఏమిటో తెలియనపుడు, నేను దానిని ఎలా అమలు

చేయగలను?" అని నీ వడుగుతావు, "తనకు తానుగా ఎదురయ్యే సమస్య, దానిని నేను తెలుసుకోవటానికే, నేను ఏమి చేయాలో తెలుసుకునేందుకే. ఆ తరువాత అంతా సులభంగానే ఉంటుంది".

దివ్యసంకల్పం ఒక అధికారి యొక్క ఆజ్ఞలా, కేవలం అమలుపరచి ఊరుకోవడానికి కాదు. ఇక్కడ కావలసినది విధేయత కాదు, అంతకు మించినది — చాలా కష్టసాధ్యమైనది కూడాను. నీ ఇష్టానుసారం నీ జీవితాన్ని మలచుకునేందుకు బదులుగా నీ పూర్తి జీవితాన్ని, మలచబడే విధానాన్ని ఆ దైవం యొక్క చేతుల్లో పెట్టే విషయం. (అది దైవసంకల్పాన్ని అనుసరించే జరిగినా). ఇప్పుడు నేను చెప్పిన విధంగా ఆ అంతరంగ దృక్పథంతో నీ ఆకాంక్షను, తీవ్రంగా, అవిచ్ఛిన్నంగా నిలుపుకోగలిగి నీ పనిని నెరవేర్చగలిగితే, నీ చుట్టూ ఉన్న పరిస్థితులు నీకు అనుగుణంగా మారతాయి. నీవు నీ వృత్తి తప్పనిసరిగా మారవలసివస్తే, పరిస్థితులు కూడా మారతాయి. నీకు సరిపడె వృత్తి వైపు నిన్ను తీసుకువెళ్తాయి. నీవు చేయాల్సిన కార్యాన్ని సాధిస్తాయి.

అయితే అలాంటి దృక్పథం కలిగి ఉండటం చాలా కష్టం. ఎందుకంటే మనకి మనంతట మనమే, మన పద్ధతిలో పనిచేయడానికి అలవాటు పడ్డాం. ఒక సలహాను కాని, ఒక ఆజ్ఞను కాని తీసుకున్నా మళ్ళీ మన పద్ధతి ప్రకారమే పనిచేస్తాం. అందువల్ల విజయం సాధించాలంటే ఒక సమగ్ర నిజాయితీ అవసరం. ఏ మాత్రం దర్పం ఉండకూడదు. దైవం మీద సంపూర్ణ విశ్వాసం, నమ్మకం ఉండాలి.

ఇదే శ్రీమాత నీ ప్రశ్నకు సమాధానంగా నన్ను వ్రాయమన్నారు.

ఆమె నీకు ఆశీస్సులు అందించారు.

19 అక్టోబరు, 1950 పవిత్ర

(Sri Aurobindo circle, No 7, 1957, pp. 161-62)

ఒక సంపూర్ణ సమర్పణ, ఒక సంపూర్ణ సమానత, మినహాయింపులేని అహంభావ నిర్మూలన, అజ్ఞానబంధుర కర్మాచరణ విధానాల నుండి స్వభావానికి పరివర్తనాత్మక విముక్తి — అస్తిత్వం, స్వభావం దివ్యసంకల్పానికి సమర్పణ కోసం అధిరోహించాల్సిన సోపానాలు — సంపూర్ణమైన, సత్యమైన, దాపరికంలేని ఆత్మసమర్పణ.

(CWSA 23: 22) శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం డి. సత్యవాణి

అల్పమైన అహం

జగన్మాత నిర్మిత మరబొమ్మ లాంటి అహం,
ప్రకృతి మాత లీలలతో లాభించిన అల్ప అహం,
తన జీవితకాలు ఆమె నమ్మకాన్ని వమ్ముచేసి
అప్పు తీర్చక తప్పుకుంటూ హక్కుల నర్థిస్తున్నది.

జీవిత ప్రతి కదలికలో నిండి వుంది మన అహం,
అస్తిత్వపు అల్లిక ప్రతి తంతువులో నిహితమై.
నిస్వార్థం నా వైఖరి అని అతిగా గొప్పలు పోతే
సందు లేక నింపుతుంది ఆ డాబుల్లో క్షుద్రాంశను.

దారి తెరిచి వుంది, మనో ప్రాణ శరీరాలు కణకణాలు
దైవార్పితమై దివ్య విశ్వ విస్తృతిలో వసించుటకు
ఆ వెలుగులోన కరిగిపోవు అహం నీచప్రభావం
ప్రళయ తాండవ మాపి ప్రకృతి
దివ్యప్రశాంత స్పందనగా మారుతుంది.

(CWSA 2:615)

శ్రీఅరవిందులు
అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి

నీ దైన ఆధ్యాత్మిక వాతావరణం కల్పించుకోవాలి

నీ ఆలోచనల్ని అదుపు చెయ్యడం ద్వారా, వాటిని నీ సాధన వైపు మళ్లించడం ద్వారా, నీ కార్యకలాపాలను నియంత్రించడం ద్వారా, వాటిని కూడా సాధన వైపు మళ్లించడం ద్వారా, అన్ని కోరికలను, పనికిమాలిన బాహ్యంలో చేసే సాధారణ చర్యలకు ఉద్వాసన చెప్పడం ద్వారా, ప్రగాఢమైన అంతరంగ జీవనం ద్వారా, సాధారణ విషయాలు, సాధారణ ఆలోచనలు, సాధారణ ప్రతిచర్యలు, సాధారణ కార్యకలాపాల నుండి నిన్ను నీవు దూరం చేసుకోవటం ద్వారా, నీకు అనువైన వాతావరణాన్ని నీ చుట్టూ సృష్టించుకోగలవు.

ఉదాహరణకు, ఏదో అక్కర్లేని విషయం చదవడం, పనికిమాలిన బాతాఖానీ కొట్టడం, ఏదో ఓ పని చెయ్యడానికి బదులు, దివ్యమార్గాన్ని అనుసరించడానికి తోడ్పడే పుస్తకాలే చదవవచ్చు. దైవాన్ని గుర్తించడానికి తోడ్పడే మార్గంలో నడిపించగలిగే పనులు మాత్రమే చెయ్యాలి. కోరికలు, ప్రలోభాలు, బాహ్యవిషయాలకి సంబంధించిన వాటి మీదకి దారితీసే ఆలోచలను మానుకుని, నీ మానసిక జీవిని ప్రశాంతంగా ఉంచాలి. ప్రాణిక జీవిని శాంతపరచాలి. బయటి నుంచి ప్రవేశించే వ్యతిరేక భావాల్ని నిరోధించాలి. నీ చుట్టూ వున్న మనుషుల కార్యకలాపాలను పట్టించుకోవద్దు. ఈ విధంగా ఎవరూ నీ జోలికి రాకుండా, ఏదీ నిన్ను ప్రభావితం చెయ్యలేని ఆధ్యాత్మిక వాతావరణం సృష్టించుకోవాలి. అప్పుడు ఏ పరిస్థితులలోను, ఎప్పటికీ దేనిమీదా ఆధారపడని, స్వేచ్ఛగా పనిచేసే ఆధ్యాత్మిక వాతావరణంలో జీవించగలవు. ఎందుకంటే నీ ఆధ్యాత్మిక వాతావరణ ఆవరణలో నువ్వు సురక్షితంగా ఉంటావు. అలా అటువంటి వాతావరణాన్ని ఏర్పరుచుకోగలరు. దృష్టిని సంపూర్ణంగా ఆధ్యాత్మిక దిశగా మళ్ళించుకుని, ఆధ్యాత్మిక జీవితానికి దోహదపడే విషయాలను మాత్రమే చదువుతూ, ఆధ్యాత్మిక జీవితం వైపు నడిపించే పనులు మాత్రమే చేస్తూ, నీకు కావలసిన వాతావరణాన్ని నీవు సృష్టించుకోగలవు. కాని సహజంగా, నువ్వు అన్ని ద్వారాలు తెరిచిపెట్టినట్టయితే, జనాలు చెబుతున్నదంతా వింటూ, వాళ్లు చెప్పింది అనుసరిస్తూ, వాళ్ళ స్ఫూర్తిని తీసుకుంటూ, బయటి విషయాలపై కోరికలతో నిండి వుంటే, నీ కోసం నువ్వు ఆధ్యాత్మిక వాతావరణాన్ని సృష్టించుకోలేవు.

మిగిలిన వాళ్ళకు లాగే నీకు కూడా సాధారణ వాతావరణమే మిగులుతుంది.

శ్రీమాత

అనువాదం: నడిమింటి విజయలక్ష్మి

అనంతం మనకై తెరచియున్నది — అందులోకి దూకుటయే తరువాయి

నిన్ను ఏదైనా విసిగించినప్పుడు, ఏదైనా బాధ కలిగించినప్పుడు లేక నచ్చనప్పుడు, నీవు అనంతమైన కాలాన్ని గురించి, విశ్వం యొక్క విస్తృతిని గురించి, గతంలో జరిగిన దానిని గురించి, ఇక ముందు జరుగబోయేదానిని గురించి ఆలోచించడం ఆరంభించినట్లయితే, అనంతకాలంలో నీకీ ప్రస్తుత ఘడియ కేవలం ఒక నిశ్వాసం మాత్రమేనని, దానిని గురించి కలవరపడటం హాస్యాస్పదమని అనిపిస్తుంది. దానిని గురించి గాని, దాని ప్రాముఖ్యతను గురించిగాని తెలుసుకునే సమయం కూడా నీవు వెచ్చించవు. అనంత కాలంలో ఒక ఘడియ అంటే ఎంత? ఈ విషయాన్ని స్పష్టంగా గ్రహించగలిగితే, ఈ చిన్న భూలోకంలో వ్యక్తి ఎంత అల్పమైనవాడో, తృటిమాత్ర కాలం నిన్ను బాధిస్తున్న లేక నీకు నచ్చని చర్య నీ ఉనికిలో ఎంత క్షణభంగురమైనదో నీకు అవగాహన ఏర్పడితే, నీవు దానిని పట్టించుకోవు. నీ జీవితమే ఈ అనంత కాలంలో క్షణికం. ఇటువంటి క్షణికమైన జీవితాలను ఎన్నో చూచావు, ఇంకెన్నో చూడబోతున్నావు. నీకు ప్రస్తుతం కలిగిన అనుభూతిని కొంత కాలం తరువాత — ఓ పది సంవత్సరాల అనంతరం — "దానికి అంత ప్రాముఖ్యత ఎందుకిచ్చాను?" అని ఆశ్చర్యపోతావు. ఈ అనంత కాలంలో, ఈ అనంత విశ్వంలో నీ వెంతటి తృటిమాతృడివో, ఎంతటి అగోచరుడివో ముందుగానే గ్రహించగలిగి వుంటే, ప్రపంచం యావత్తు నీ ముందు ఆవిష్కరించేది, అవిచ్ఛన్నంగా ఆవిష్కరిస్తుంటుంది కూడా. వెంటనే నీకు సంభవించినదానికి అంత ప్రాముఖ్యత ఇచ్చి నందుకు, నీ మాటలోని అసంగతకు నీవే నవ్వుకుంటావు. నీకు, నీ జీవితానికి, నీకు జరిగినదానికి ఏమాత్రం ప్రాముఖ్యత నీయుటలోగల తెలివితక్కువతనం నీకు తెలు స్తుంది.. అలా గ్రహించగలిగిన రెండు మూడు క్షణాలలోనే నీకు కలిగిన అసౌకర్య భావన

అంతరించిపోతుంది. తీవ్రమైన బాధ సైతం మటుమాయమవుతుంది. కేవలం ఇలాంటి ఏకాగ్రత వహించడం, అనంతత్వంలో ఉన్నట్లుగా నిన్ను నీవు ఊహించుకోవటం వలన ఇది సాధ్యమవుతుంది. అంతా అంతరించిపోతుంది. పవిత్రుడిగా బయటపడతావు. అన్ని మమకారాల నుండి ప్రగాఢమైన బాధలతో సహా, అన్నింటి నుండి విముక్తుడవుతావు. అయితే నీకు అందుకు సరైన మార్గం తెలియాలి. నీ అల్పమైన అహంకారం నుండి అది నిన్ను ముక్తపరుస్తుంది.

(CWM 6:344-45)

*

ఈ విశాలత్వాన్ని చూసి విచలితుడవు కావొద్దు. అందుకు బదులు ఆనందంగా, ప్రశాంతంగా అందులో ఓలలాడు. మనం మన వ్యక్తిగత చేతన నాలుగు గోడల మధ్య తప్పించుకోలేనంతగా బందీలమై వుంటే, అది ఎంతో విచారకరం, తలమునకలై పోయినట్లుగా నుంటుంది. అయితే అనంతం మనకై తెరచి వున్నది. అందులోకి దూకుటయే తరువాయి.

(CWM 17:188)

శ్రీమాత

అనువాదం; రామినేని సుందరరామయ్య

గతిశీలమైన ధ్యానం

ధ్యానం చేయటం చాలా కష్టము. అందులో అనేక రకాలైన పద్ధతులున్నాయి. ఒక భావంపై దృష్టి నిలిపి ఫలితం కనిపించేదాకా కొనసాగించడమనేది క్రియాశీలమైన ధ్యానము. సాధారణంగా ఒక సమస్య పరిష్కారం కోసమనిగానీ, ఏదైనా రాయాలను కున్నప్పుడుగానీ అసంకల్పితంగా ఇటువంటి ధ్యానం అందరూ చేస్తారు. కొందరు యథావిధిగా కూర్చొని ఒక భావం మీద కాకుండా వారి ఏకాగ్రతను పెంపొందించుకోవ టానికి మాత్రమే ఒక బిందు స్థానం మీద దృష్టి కేంద్రీకరిస్తారు.. ఈ విధంగా చేయ డంలో నీవు కృతకృత్యుడవయ్యావంటే, ఆ క్షణంలో అది మానసిక, ప్రాణిక, దైహిక స్థానాల్లో దేనిమీదైనప్పటికీ వాటిని దాటి వేరే చైతన్యస్థాయిలో ప్రవేశిస్తావు.

మరి కొందరు వారిలో కలిగే అన్ని చలనాలనూ, భావాలనూ, ఆందోళనలనూ, ప్రతిస్పందనలనూ వైదొలగించుకొని నిశ్శబ్ద నీరవ ప్రశాంతతను చేరుకోవాలని ప్రయత్నం చేస్తారు. కాని ఇది చాలా కష్టసాధ్యము; పాతిక సంవత్సరాలు సాధన చేసి కూడా విఫలమనోరథులైన వారున్నారు. ఇది పోట్లగొడ్డు కొమ్ములు పట్టి వంచి స్వాధీనం చేసినంత కష్టము.

ఆలోచనలను అరికట్టే ప్రయత్నం చేయకుండా, సాధ్యమైనంత ప్రశాంతచిత్తంలో ధ్యానం చేసే పద్ధతి ఒకటుంది. సాధారణంగా వచ్చే ఆలోచనలన్నీ కేవలం యాంత్రిక మైనవే కాబట్టి, వాటిని ఆపుదల చేయాలంటే ఏళ్ళు పడుతుంది, పైగా అది ఫలిస్తుందనే నమ్మకం కూడా వుండదు. అలా కాకుండా నీ చైతన్యాన్నంతా కూడదీసుకొని, ప్రశాంత చైతన్యంతో వుండి, బాహ్య విషయాలపై ఆసక్తి లేనట్లు వాటి నన్నిటినీ వదిలేసి వున్నప్పుడు, నీ ఆకాంక్షాజ్వాల వున్నట్లుండి తేజోవంతమవుతుంది. అప్పుడు నీ దగ్గర కొచ్చిన వాటన్నిటినీ అందులోకి విసిరేసి దాన్ని మరింత ప్రజ్వాలింపచేస్తావు. అది అలా పైకెగిసిపడుతున్నప్పుడు నీవు దానితో తాదాత్మ్యం పొంది దాంతోపాటుగా మీదికి వెళ్లి నీ ఆకాంక్షా, చైతన్యాల చరమస్థాయికి చేరుకుంటావు. అప్పుడిక దాని ఫలితాన్ని గురించిగానీ, మరిదేని గురించిగానీ ఆలోచించవు. ఏదో జరగాలనే తాపత్రయం కూడా వుండదు. కేవలం ఆకాంక్ష మాత్రమే అలా పైపైకి ఎగిరిపోతూ, ఆనందాన్ని కలుగచేస్తూ తీవ్రతరమై, నిరంతరంగా కొనసాగే ఏకాగ్రతగా పరిణమిస్తుంది. ఇక అక్కడ నుంచీ జరిగేదంతా నీవు సర్వోత్తమంగానే జరుగుతుందని

నేను హామీ యివ్వగలను. ఇలా చేసినప్పుడు నీకు సిద్ధించగల అత్యుత్తమ ఘటన ఇదే. ఒక్కొక్క వ్యక్తి ననుసరించి సంభావ్యతలు వేర్వేరుగా వుండవచ్చు. ఏమైనప్పటికీ నిశ్శబ్దంగా వుండాలని చేసే ప్రయత్నాలూ, ఆభాసగా తోచిన రూపాలకు అర్థాలు చూసుకోవడమూ, నీ కొచ్చే అనుమానాల నివృత్తికని శక్తులను ఆహ్వానించి, సమాధానం కోసం ఎదురుచూడడమూ మొదలైనవన్నీ కూడా కృత్రిమ భాష్పవాయువు మాదిరిగా మాయమైపోతాయి. ఈ విధంగా మీది కెగిసే ఆకాంక్ష అనే జ్వాలశిఖలో చేతనాత్మకంగా జీవించగలిగితే వెంటనే ఫలితం కనిపించకపోయినా కొంతకాలానికి ఏదో కొంత ప్రతిఫలం దక్కుతుంది.

శ్రీమాత

అనువాదం డా. అమరవాది ప్రభావతి, డా. అమరవాది వేంకటరామ శాస్త్రి

లోచీకటి ప్రవృత్తులు వెలికి తీయాలి

ప్రశ్న: అమ్మా ! మీరు గతంలో చెప్పారు — మనలో వుండే దుష్టప్రవృత్తులు మనచేత తెలివి తక్కువపనులు చేయిస్తాయి. ఈ ప్రవృత్తి నీ యెరుకలో వున్నప్పుడు దానిని నీవు వైదొలగించాలని — దానినెలా తీసిపార వెయ్యాలమ్మా ?

అందుకు ముందు నీకది స్పష్టమయేలా నీ యెరుకలో వుండాలి. దానితో నీకున్న చైతన్యబంధాన్ని తెగ్గొట్టాలి. ఇదంతా అంతర్గత మనోవైజ్ఞానికశాస్త్రి సంబంధిత కార్యకలాపం.

నిన్ను నీవు శ్రద్ధగా పరిశీలించుకున్నప్పుడే నీకిది అవగతమవుతుంది. ఉదాహరణకి — ఒక రోజు నీవెంతో ఉదారంగా వున్నట్లుగా నీలో నీవే గమనిస్తావు. నీ భావాలలో, స్పందనలలో, ఆలోచనలలో, భౌతిక అంశాల పట్ల ఔదార్యంగా వుంటావు. ఇతరుల లోపాలు, బలహీనతలు, దురభిప్రాయాలు, అసహ్యకరమైన చేష్టలు — వీటి పట్ల ఉదారభావంతో వుంటావు. అప్పుడు నీలో నీవే అనుకుంటావు — ప్రతివాడు తాను చేయగలిగినంతగా శక్తివంచన లేకుండా చేస్తాడు గదా — అని.

మరొక సమయంలో — బహుశః మరుక్షణంలోనే కావచ్చు — నీలో నీవే గమనిస్తావు. దుస్సహమైన కాఠిన్యం, చెడు చేసినవానిని శిక్షించాలనే పగ, ప్రతీకారం

తీర్చుకోవాలనే భావం, ముందు అనుకున్నదానికి సరిగ్గా వ్యతిరేకభావం. మరొకప్పుడు నీకెవరైనా అపకారం చేస్తారు. అప్పుడు అనుకుంటావు "ఆ... మరేం ఫర్వాలేదులే — ఏదో తెలియక చేశాడు పాపం. అది అతని స్వభావం" మళ్లీ మరుక్షణంలోనే — కోపంగా "వాడిని శిక్షించాల్సినదే; తనుచేసిన తప్పు తనకు తెలియాలి" అనుకుంటావు. ఈర్ష్య, అసూయ, సంకుచితత్వం — ఈ ప్రతికూలమైన భావాలు నీలో చోటు చేసుకుంటాయి.

ఇది నీలో వున్న దుష్టప్రవృత్తి. ఇది తెలుసుకుని నిరంహంకారివై, యిది నేను కాదు, ఇది నాలోని నీలినీడే, దీనిని నా నుంచి వైదొలగించుకోవాలి — అని అనుకున్నప్పుడు నీలోని మరో భాగంలో ప్రకాశిస్తున్న వెలుగు నీ దుష్టప్రవృత్తులను మాయం చేస్తుంది. ఇలా మారిన సంఘటనలు వున్నాయి. అందుకు అవకాశం ఉంది. సకృత్తుగానే కావచ్చు. దుష్టస్వభావము మార్పుచెంది వెలుగు ప్రసరించి నీలోని సత్యచేతన బహిర్గతం కాబడే సందర్భాలు వుంటాయి.

తరచుగా కాకపోయినా యిది — జరిగే అవకాశం వుంది. నీవు ఒకటి అనుకోవాలి. అది నీకు చాలా ఉత్తమమైనది. అదేమంటే — ఇది నేను కాదు, ఇది నా స్వభావం కానే కాదు. ఇది నాకెంత మాత్రమూ వద్దు, దీనితో నా కెలాటి సంబంధము లేదు. నాకు సంబంధించినంతవరకు 'అది లేదు' అని అనుకోవాలి. ఆ విధంగా నీలోని దుష్టత్వాన్ని పారద్రోలి విముక్తుడవు కావాలి.

నీ అంతరంగంలో ఈ ఘర్షణను పసికట్టడంలో మాత్రం స్పష్టత, చిత్తశుద్ధి తప్పక వుండాలి. ఈ విషయాలకు సంబంధించి సాధారణంగా శ్రద్ధ వహించరు, పట్టించుకోరు. మనసులో ఆలోచనలు ముసురుకుంటాయి. మంచి ఆలోచనలు, దుర్మార్గపుటాలోచనలు కదలాడుతూ వుంటాయి. ఒకప్పుడు మంచిగా వుంటావు. మరొకప్పుడు దుర్మార్గంగా వుంటావు. ఒకప్పుడు రోజంతా మంచిగా వుంటావు. తర్వాత అకస్మాత్తుగా చెడుగా మారిపోతావు. లోపల కదలాడే దుర్మార్గ, సన్మార్గ ఆలోచనలను పరిశీలనగా గమనించవు. ఆలోచనలు గమనించాలి, పట్టుకోవాలి. వ్యక్తం అవుతూన్నప్పుడే గట్టి పట్టుపట్టాలి. (చైతన్యపు) కాంతిలో వాటిని పరిశీలించి అవగతం చేసుకోవాలి. ఒక దురాలోచనేదైనా మొలకెత్తినపుడు, వెంటనే, — "వద్దు. నాకిది వద్దు. నా నుండి నీవు వైదొలగిపో. దీనితో నాకెలాటి సంబంధము లేదు.పో... వెళ్లిపో. ఇక మళ్లీ తిరిగి రాకు", అనుకోవాలి.

ఈ రకమైన అనుభూతి ప్రతి రోజు నీకు కలుగుతుంది. గొప్ప ఉత్సాహము, ఆకాంక్ష, దివ్యకార్యక్రమ లక్ష్యసాధన దిశగా ప్రేరణ — వీటివల్ల పొందిన గొప్ప శక్త్యానందాలతో బయటపడతావు. మళ్లీ అంతలోనే వింతగా కొంతసేపయాక పనికి మాలిన సామాన్య, అల్ప, స్వార్థపూరిత కామనలను సంతృప్తిపర్చుకునే ప్రయత్నం. ఈ రకంగా యింతకు ముందున్న సలక్షణాలు ఆవిరైపోతాయి, అసలు వాటి వునికి కూడా లేనట్లుగా. ఈ పరస్పర వైరుధ్యభావసంఘర్షణకి అలవాటుపడిపోతావు. వీటి పట్ల శ్రద్ధ లేకపోవటంతో, యివన్నీ — ఉన్నత, నీచ ఆలోచనలు, ఇరుగుపొరుగు వారుగా, హాయిగా సహజీవనంతో ఉంటాయి. ఇది ముందు నీవు కనిపెట్టాలి. చైతన్యంలో వీటి పరస్పర ఆవాసాన్ని నిరాకరించాలి — నీలినీడలు కాంతి నుండి విడగొట్టాలి. తర్వాత చీకటి దానంతటదే మాయమవుతుంది. వెలుగు మిగులుతుంది.

శ్రీమాత

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

ఏకాగ్రతా శక్తిని తీవ్రపర్చటం

ప్రశ్న: చేసే పని శక్తివంచన లేకుండా చేయాలనుకున్నప్పుడు కొంచెం ఎక్కువ సమయం అవసరమవుతుంది. సమయం ఉండదు. హడావిడిగా ఉంటాం. అలా హడావిడిగా ఉన్నా కూడా శక్తివంచన లేకుండా పనిచేయటం ఎలా?

ఇది చాలా ఆసక్తికరమయిన అంశం. ఒకప్పుడు దీనిని గురించి సవివరంగా మాట్లాడాలనుకున్నాను. తొందరలో పనులు సాధారణంగా అసమగ్రంగా, అంత బాగా చేయలేకపోవటం జరుగుతుంది. అయితే ఇక్కడ ఒక మార్గం ఉంది. అది నీ ఏకాగ్రతను తీవ్రపర్చటం. దీనివల్ల నీకు సగం సమయం కలిసివస్తుంది. సాధారణ విషయాన్నే ఉదాహరణగా తీసుకుందాం. స్నానం చేయటం, వస్త్రధారణ ఈ పనులు చేయటానికి తీసుకునే సమయం వ్యక్తికీ, వ్యక్తికీ మారుతుంది. తొందరపడకుండా కాలయాపన చేయకుండా ఈ పనులు చేయటానికి అరగంట పడుతుందనుకుందాం. నీవు హడావిడిగా చేస్తున్నపుడు — సరిగా స్నానం చేయలేకపోవచ్చు లేదా వస్త్రధారణలో లోపం గలుగవచ్చు. కాని మరియొక పద్ధతి ఉంది. చేసే పనిలో శ్రద్ధ, శ్రమలతో

పాటు ఏకాగ్రత పాటించటం. చేసే పనిలోనే శ్రద్ధ వహించి ఏకాగ్రత పాటించి సరిగ్గా అవసరమైనంత సమయమే తీసుకుని చేసినపుడు, అరగంటలో చేసే పనిని పదిహేను నిముషములలలోనే ముగిస్తావు. మరింత సమర్థవంతంగా చేస్తావు. ఇది నీ తీవ్రమైన ఏకాగ్రతవల్ల సాధ్యం అవుతుంది.

అబ్బో! ఏ పనైనా సమర్థవంతంగా చేయటానికి సమయం పడుతుంది అనుకునే వాళ్లకి ఇది సరియైన సమాధానం. నీవు చేసే పని ఏది కాని — చదువు, ఆట, పని — ఒకటే పరిష్కారం. ఏకాగ్రతాశక్తిని ఇనుమడింపజేయి, తీవ్రతరం చేయి. ఏకాగ్రతా సౌలభ్యం నీవు సంతరించుకున్నప్పుడు నీకు అలసట కూడా అనిపించదు. సహజంగా మొదట్లో కొంత ఉద్వేగం ఉంటే ఉండవచ్చు. అలవాటుపడితే క్రమంగా అదీ తగ్గుతుంది. నీ అలసట ఏకాగ్రతవల్ల కాకపోవచ్చు. వేరే పనులలో నిమగ్న మైన కారణంగా ఏకాగ్రత లోపించడం వల్ల కాకపోవచ్చు. ఏకాగ్రతాశక్తి పనులను మరింత సమర్థవంతంగా, తొందరగాను జరిపిస్తుంది. ఈ రకమైన కార్యనిర్వహణలో నీవు ఉన్నతంగా ఎదుగుతావు. లేకపోతే నీలో అనాసక్తత చోటు చేసుకుంటుంది. ఇది మరింత ప్రమాదకరం. అశ్రద్ధ అనాసక్తతకి మారుపేరు అవుతుంది.

*

ప్రశ్న; ఏకాగ్రత అంటే ఏమిటి?

చెదరిన చైతన్యతంతువు లన్నిటినీ సరిగా కూడతీసి ఏకోన్ముఖం గావించి, ఒకే సమగ్రభావనకి కేంద్రీకృతం కావించటం. పరిపూర్ణమైన ఏకాగ్రత సాధించి చేపట్టిన కార్యక్రమ పురోగమనం సత్వరమయి పూర్తి అవుతుంది. శిక్షణలో కండరాలను కూడతీసినట్లుగా, ఏకాగ్రతను కూడతీసి పెంపొందించగలం. శిక్షణా పద్ధతులు, ఏర్పాట్లు వేర్వేరుగా ఉంటాయి. అతిహీనమైన దుర్బలుడు కూడా క్రమశిక్షణతో శక్తివంతుడు కాగల్గుతాడు. ఇచ్ఛాశక్తి నిలకడగా ఉండాలి. రెపరెప లాడకూడదు.

ఇచ్ఛ, ఏకాగ్రత నలవర్చుకోవాలి. క్రమం తప్పని శిక్షణ, అనుసరించే విధానములపై ఆధారపడి ఉంటుంది. చేయాలనే బలమైన ఇచ్ఛ ఉంటే, సాధిస్తావు. ఎందుకిది అంతా! ఏమిటి ఉపయోగం! అనే నీరసమైన ఆలోచనలు రాకూడదు. నేనే పనికీ తగను; నాలో ఆ లక్షణాలు లేవు; ఏమీ చేయలేను — అనుకోవటం శుద్ధ తెలివితక్కువ.

శ్రీమాత

అనువాదం: నడిమింటి విజయలక్ష్మి (అఖిల, ఏప్రిలు 2007)

స్థిరశక్తిని ఉపయోగించుట

స్థిరశక్తి అంటూ ఒకటి ఉంటుంది. అది మీకు ఎలా వివరించాలి? చూడండి. క్రీడలలో ప్రత్యర్థుల నుంచి దాడిని ఎదుర్కొనటం, తిరిగి వారిపై దాడి చేయడం అనేవి ఉంటాయి కదా. అలాటిదే స్థిరశక్తికి క్రియాశక్తికి మధ్యనుండే వ్యత్యాసం. అర్థమైందా? స్థిరశక్తి అన్నింటిని ఎదిరించి నిలబడ కలిగేది. దానిపై ఏదీ పనిచేయలేదు. దానిని ఏదీ తాకలేదు, ఏదీ కదల్చలేదు — అది నిశ్చలమైనది, అజేయమైనది. క్రియాశక్తి ఆచరణాత్మకమైనది. అప్పుడప్పుడది ముందుకు దూసుకెళ్ళి ఒక్కోసారి దెబ్బతిన వచ్చు. అంటే క్రియాశక్తి ఎల్లప్పుడు విజయవంతంగా ఉండాలనుకుంటే, దానికి స్థిరశక్తి సుస్థిరమైన ఆధారంగా ఉండాలి.

నీవేం చెప్పాలనుకుంటున్నావో నాకు తెలుసు — మనిషికి శక్తిని గురించి తెలిసేది అది క్రియాశీలకమైనప్పుడేనని; పని చేస్తే తప్ప దానిని శక్తిగా మనిషి పరిగణించడు. పనిచేయకపోతే, దాని వైపు కన్నెత్తైనా చూడడు. ఈ క్రియాశూన్యత వెనుక నుండే మహత్తరశక్తిని అర్థం చేసుకోలేడు — ఎప్పుడూ కూడ. క్రియాశీలశక్తికి మించిన తీవ్రతను కలిగిన అమోఘశక్తిని గమనించడు. దీనిని నీపైనే ప్రయోగించుకొని చూడు. అవాంఛనీయమైనదేదైనా ఎదురైనప్పుడు ప్రశాంతంగా, చలించకుండా, కదలకుండా ఉండగలుగుట చాల కష్టం — అందుకు వ్యతిరేకమైన మాటలుకాని, చేతలుకాని — అంత ఘాటుగా, అంత తీవ్రంగా ప్రతిస్పందించకుండా ఉండగలుగుట కష్టం. ఎవరైనా నిన్ను అవమానించారనుకో. అట్టి అవమానాన్ని ఎదుర్కొంటూ కూడ, నీవు చలించకుండా (కేవలం బాహ్యంగానే కాదు, పరిపూర్ణంగా) ఏ రకంగానూ ప్రభావితుడవు కాకుండా, ఏ ఒక్క సంజ్ఞ కూడా చేయకుండా, ఒక్క మాట కూడా అనకుండా వుండగలుగుతే నీవు మహాశక్తివంతుడవన్న మాట. బాహ్యంగాను, అంతర్గతంగాను, నిన్ను ఏ అవమానము స్పృశించలేదు. నిశ్చల హృదయుడవై ఉండగలుగుతావు. నిశ్చల ప్రశాంతత కలిగి ఉంటావు. ఏమాత్రము కలత చెందవు. నీ బుద్ధి ప్రతిస్పందనలతో సమాధాన మీయదు. ముష్టియుద్ధం చేయాలని నరాలు గట్టిగా బిగపట్టవు. దెబ్బకి దెబ్బ తీయాలనిపించదు. నీవు అలాగ స్థాణువులా ఉండగలుగుతే నీలో స్థిరశక్తి ఉన్నదన్న మాట. మాటకి మాట, దెబ్బకి దెబ్బ, ఆందోళనకి ప్రత్యాందోళన

— వీటన్నిటి కంటె కూడా అది అనంతమైన అతీతశక్తి.

శ్రీమాత

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

తీరిక సమయంలో

నిత్యజీవితంలో మనకు తరచు తీరిక కల్గటం కద్దు. ఈ తీరిక కొన్ని క్షణాలే కావచ్చు లేదా కొన్ని గంటలు కావచ్చు. కొందరు ఈ తీరుబాటు కాలాన్ని సత్కాలక్షేపం, పుస్తక పఠనం లాంటివాటి కోసం వినియోగించవచ్చు. జనసామాన్యం ఈ కాలాన్ని వృథా చేయటం మనం నిత్యము గమనించవచ్చును. ఇందు వయోభేదము లేదు. చిన్నా, పెద్దా అందరికీ వర్తిస్తుందనటంలో సందేహం లేదు.

మనకు లభించిన తీరికను వృథా చేసుకోకుండా చక్కగా వినియోగించుకోవటానికి అనేక మార్గాలు ఉన్నవి. వీటిలో ముఖ్యమైనదే ఆత్మపరిశీలన. గత స్మృతులను విశ్లేషించుకోవటమే. కాస్తంత తీరికి దొరికిన తరువాత "హమ్మయ్య! ఇప్పటికి కాస్త తీరుబడి దొరికింది. దీనిని సద్వినియోగం చేసుకోవాలి. ఈ ఝంఝాటం నుంచి బయటపడి జీవితం సార్థకం చేసుకోవాలి. నిత్యమైన సత్యస్వరూపం ఆకళింపు చేసుకోవాలి" అని తపన చెందాలి. ఈ తపన ప్రతి నిత్యము ప్రతిబింబిస్తే, నీకు మార్గమంతా పూలబాటే. వృథా కాలయాపనతో దుర్వినియోగం చేసుకొంటే జీవిత చరమాంకంలో కాలాతీతమై దుఃఖమే నీకు శరణ్యము. అందువల్ల లభించిన అవకాశా లన్నిటినీ సద్వినియోగం చేసుకొని, జీవితధ్యేయాన్ని గ్రహించుకొని, ఆ లక్ష్యము చేరుకోటానికి కృషి చేయాలి.

మనము కార్యవిహీనులమైనపుడు ఒక విధమైన అశాంతికి లోనుకావటం సహజం. ఆ స్థితి నుండి బయటపడటానికి ఏదో ఒక వ్యాపకం పెట్టుకోవటం జరుగుతుంది. కొందరు షికారుకి వెళ్ళవచ్చు. మొక్కల పనితో కాలక్షేపం చేయవచ్చు. మరేదైనా చేయవచ్చును. వీటన్నింటినీ మించినది, ఉత్తమమైనది మరొకటి ఉన్నది. సముద్రతీరాన గాని, నదీతీరాన గాని, ఏదైనా చెట్టు క్రిందగాని చక్కని స్థలము ఎంపిక చేసుకొని, స్థిరముగా కూర్చొని నీ జీవిత గమ్యమేమిటి, దానిని ఎలా సార్థకం చేసుకోవాలి, ఈ

సుఖదుఃఖాల వలయం నుంచి ఎలా బయటపడాలి అని విశ్లేషించుకో.

*

ఈ పుడమిన జన్మించటం పూర్వజన్మ విశేషమే. ఈ జగన్నాటకంలో ఉచితమైన పాత్ర పోషించి, జన్మసార్థకం చేసుకోవాలి. ఇందుకు జీవుడు మానసికంగా ఉన్నతస్థితిని అందుకోవాలి. లేకపోతే ఇంతే సంగతులు. జీవుడు చైతన్యవంతుడైనకొద్దీ, వానియందు ఈ తత్వము ఉన్నత స్థితిని చేరుకొంటుంది. ఈ తరుణంలో పూర్వమెన్నడూ గోచరించని విచిత్రమైన మానసికస్థితికి లోనై, తాను కారణజన్ముడన్న భావనతో స్వార్థరహితుడై, కార్యరంగంలోకి దూకటం సంభవిస్తుంది. ఈ జగత్తులో ప్రస్తుతం జరుగుతున్నదిదే. మరో మార్గం కానరాదు. "ఈ పృథ్విపై కాలు మోపాను కాబట్టి నా కర్తవ్యం నిర్వహించాలి. నా చైతన్యస్వరూపంతో ఈ సర్వసృష్టిని చైతన్యవంతం చేయాలి" అని సంకల్పించాలి.

శ్రీమాత

అనువాదం: శ్రీ శరణ్

నిదానించు

మీలో చాలామంది బాహ్యప్రభావాల స్పర్శకి ఉన్మీలనం చెంది సత్యానికి ఉపరితలం లోనే జీవిస్తారు. శారీరక బాహ్యతలానికి అన్వయించుకుని జీవించే బాహ్యజీవనమే మీది. అలాగే నీకు నచ్చని బాహ్యజీవనుడు తారసిల్లినపుడు నువ్వు తలక్రిందులైపోతావు. ఈ బాధ అంతటికీ కారణం నిదానంగా ఒక్క మారు వెనుతిరిగి చూచే అలవాటు లేకపోవటం వల్లనే. నీకెప్పుడూ అంతర్దృష్టి ఉండాలి. అది క్షేమకరం. ప్రపంచంలో కదలాడే బాహ్యశక్తులకు నీవు వశం కాకూడదు. హడావుడిగా ఏ పనినైనా చేయవలసి వచ్చినా కూడా ఒక్క అడుగు వెనక్కివేసి కాస్త నిదానంగా ఉపక్రమించు. అపుడు నీ వెంత త్వరగా విజయవంతంగా పనిచేయగలుగుతావో నీకే ఆశ్చర్యం కలుగుతుంది. నీపై ఎవరైనా కోపగించినా, వాని స్పందనలకి లోబడి ఉండకు. కాస్త నిదానించు. అప్పుడాతని కోపానికి ప్రతిస్పందనలేక, అది బలహీనపడి మాయమైపోతుంది. ఎప్పుడూ నీ సంయమనాన్ని కోల్పోకు. ఏ ఆకర్షణకి లోబడక నిరోధించు. నిన్నే అది అప్పుడు వదిలిపోతుంది. నిదానించకుండా, ఒక్కసారి ఒక్కడుగు వెనక్కి

వేయకుండా నిర్ణయం తీసుకోకు. ఏ కార్యమూ తలపెట్టకు. ఈ లోకంలో అంతా అశాశ్వతమైనది, నిలకడ లేనిదే. అందువల్ల దేనిని గురించి బెంగపెట్టుకుని తల్లక్రిందు లయే అవసరం లేదు. ఏది శాశ్వతమో, నిత్యమో, నాశనము లేనిదో, అనంతమో అదే నిజానికి నీవు జయించి స్వాధీనపర్చుకోవలసినది. అదియే దివ్యతేజస్సు, దివ్యప్రేమ, దివ్యజీవనము. అదే సర్వోన్నత ప్రశాంతత కూడా. అదియే పరిపూర్ణ ఆనందము, సర్వాధిపత్యము. ఈ భూమి మీద అదే సర్వోన్నత అభివ్యక్తీకరణ. విషయముల తాలుకు అన్యోన్యాశ్రయత్వము, సాపేక్షభావము నీకు కలిగినపుడు నీవొక అడుగు వెనుకకు వేసి నిదానంగా విషయాలు దర్శిస్తావు. నిశ్చలంగా ఉండ గలుగుతావు. దివ్యశక్తిని ఆవాహనం చేస్తావు. జవాబు కోసం ఎదురుచూస్తావు. సరి యైన పరిష్కారం అందుతుంది. ప్రశాంతచిత్తము లేకుండా నీకు సరియైన సమాధానం రాదు. అంతరంగ ప్రశాంతత పొందేందుకు సన్నద్ధమవు. చిన్నదే అయినా ప్రయత్నం ప్రారంభించు. ఒక అలవాటుగా మారేవరకు సాధన చెయ్యి.

*

ఈ సుళ్ళు తిరిగే శక్తుల నుండి వెనుకకు మరలి ప్రశాంతసీమలకు చేరుకున్నప్పుడు నీకిదంతా ఎంత భ్రమయో తెలుస్తుంది. మానవాళి అంతా పరస్పరం ఒకరికి వ్యతిరే కంగా మరొకరు అడ్డుపడుతూ, తడపడుతూ, గ్రుడ్డిగా కలయతిరుగుతూ, తామేం చేస్తున్నామో, ఎందుకు చేస్తున్నామో తెలియక తారట్లాడే పరిస్థితి నీకు తెలుస్తుంది. ఇదే జీవితం అనుకుంటారు. ఇది నిజజీవితం కాదు... అసలైన జీవన కార్యకలాపమూ కాదు. ఇది పనికిమాలిన సంక్షోభం. నేను మాట్లాడే నిశ్శబ్దత అంతరంగ నిశ్శబ్దత. చేసే కర్మల రణగొణధ్వనిలో బంధితులైనవారికి అసాధ్యం చేసే పనికి, దాని చలిత చాలనాలకి అతీతంగా ఉండేవారికే యిది సాధ్యం. అప్పుడే నిత్యసత్యచైతన్యం లోనికి అడుగిడగలుగుతారు. అపుడే వారికేది కర్తవ్యమో తెలిసొస్తుంది.

శ్రీమాత

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

అనుభూతిని పొందేదెలా?

మనము అనేక వేదాంతగ్రంధాలు పఠించవచ్చు గాక. ఆధ్యాత్మిక బోధలు, పురాణ శ్రవణం చేయవచ్చు గాక. ఇవన్నీ ఒక ఎత్తు, దివ్యానుభూతి మరొక ఎత్తు. ఈ అనుభూతి క్షణికమైన, శతకోటి ప్రవచనాలుగాని, బోధలుగాని, ఈ అనుభూతికి సాటిరావు.

అయితే ఈ అనుభూతి ఎలా సాధ్యం. దీని మార్గమేమని ప్రశ్న ఉదయిస్తుంది.

ముమ్మందుగా నీవు అంతర్ముఖుడవు గావటం తప్పనిసరి. అటు పిమ్మట నీ అంతరంగంలోని అంతరాంతరాలను చొచ్చుకొనిపోయి, మరుగునపడి ఉన్న ఈ సత్యస్వరూపాన్ని శోధించి గ్రహించుకో. అలా నిన్ను నీవు క్రమక్రమంగా విశ్వమంత విశాలంగా విస్తృతపర్చుకొని అవధులు దాటిపో. ఇది ఎంతో నిశ్చల నీరవ ప్రశాంతతలో జరగాలి. ఈ ప్రశాంతత మనసును నిశ్శబ్దపరిచి, ప్రాణికమును నిశ్చలపరుస్తుంది.

ఈ అభ్యాసం అవిచ్ఛిన్నంగా సాగిపోవాలి. కాలక్రమేణా బాహ్యచైతన్యానికి అంతుచిక్కని ఒకానొక సత్యస్వరూపం నీకు సాక్షాత్కరిస్తుంది.

ఈ పరిణామమంతా ఒకానొక కృపావిశేషమని గ్రహించు. అజ్ఞాన చీకట్లు తొలగిపోగా, సత్యస్వరూపాన్ని గ్రహిస్తావు. ఈ తత్వము నీ ముందు నిలకడగా ఉండుటకు నీకు నిత్యము ఈ సాధన తప్పనిసరి.

శ్రీమాత

అనువాదం: శ్రీశరణ్

కృతజ్ఞతా జ్యోతి సదా వెలగాలి.

కృతజ్ఞతతో ఉండడం అంటే — మన లోటుపాట్లు, మన అజ్ఞానం, అపార్థం చేసుకోడం, మన అహంకారం, మన నిరసన, ప్రతిఘటనలను పట్టించుకోకుండా, అత్యంత చేరువైన మార్గంలో ప్రతివారిని వారి దివ్యలక్ష్యం వైపు నడిపించే ఆ అద్భుత దివ్య కృపని ఎన్నడూ విస్మరించకపోవటం.

కృతజ్ఞతా భావం యొక్క పవిత్ర జ్వాల మన హృదయంలో నిరంతరం వెచ్చగా, తీయగా, వెలుగులు విరజిమ్ముతూ సర్వ అహంకారాన్ని, అస్పష్టతలని కరగించడానికి నిరంతరం జ్వలిస్తూ వుండాలి. ఆ పరాత్పరుని కృప ఏదైతే సాధకుడిని అతడి గమ్యానికి చేర్చగలదో, ఆ దివ్యకృపపై కృతజ్ఞతా భావం నిరంతరం కొనసాగాలి. ఆ కృపయొక్క కార్యాచరణను గురించి మరింత కృతజ్ఞతా భావంతో ధన్యవాదాలు తెలుపుతూపోతే, అతడికి గమ్యం చేరువ అవుతుంది.

*

అన్ని కదలికలలోకి ఏ కల్తీ లేని, అహంకారం సోకని, అకళంకమైన మహదానందాన్ని సమకూర్చేది బహుశా సహజసిద్ధమైన కృతజ్ఞతా భావన.

అది చాలా ప్రత్యేకమైనది. అది ప్రేమ కాదు. అది ఆత్మసమర్పణ కాదు, అపారమైన మహదానందభరిత భావనతో ఎంతో నిండైనది.

అదొక అత్యంత ప్రత్యేకమైన ప్రకంపన. దానికదే సాటి. అది నిన్ను తృప్తిపరుస్తుంది, ఎంతో అధికాధికమైనది. మానవచేతనకు చేరువైన అన్ని కదలికలలోకి, ఇది నిన్ను నీ అహంకారం నించి నిస్సందేహంగా బయటపడేసే కదలిక...

దాని పరిశుద్ధ స్థితిలో ఆ ప్రకంపనంలో భాగం కాగలిగితే వెంటనే నీవు దానిని దివ్యప్రేమతో సమానమైన గుణసంపన్నతను కలిగిన ప్రకంపనగా గుర్తిస్తావు: దానికి దిశానిర్దేశం లేదు. చివరికి దివ్యప్రేమ యొక్క అతి ముఖ్యమైన ప్రకంపనలో ఛాయా మాత్ర రూపం కృతజ్ఞత

(CWM 8:40; 6:194-95; White roses Message of 26-6-1964, The Spiritual Significance of Flowers part 1, p. 122)

శ్రీమాత

అనువాదం: డి. సత్యవాణి

ఆచరించవలసినది ఇదే

(ఈ ప్రపంచమూ, అందులోని అస్తవ్యస్తాలు, గందరగోళాల గురించి మాట్లాడుతూ శ్రీమాత ఈ క్రింది విధంగా చెప్పారు.)

మనం ఎలా జీవించాలో, రోజులు ఎలా గడపాలో తెలియచెప్పడంలో కొంత గందరగోళ మేర్పడిందని రూఢి అయింది. అంటే ఎప్పుడు ఏం జరగబోతోందో, ఏం జరుగుతోందో అని ఆలోచిస్తూ కాలం గడపక ఏమి చేయవలసివుందో దానిపై దృష్టి పెట్టి ఆ పనిలో నిమగ్నమై వుండాలి. అన్ని రకాల ఆలోచనలూ, ఏర్పాట్లూ, ప్రణాళికలూ క్రమరాహిత్యానికే అనుకూలపడతాయి.

దాదాపు ఏ క్షణానికి ఆ క్షణం జీవితాన్ని గడుపుతూ, అనగా ఆ క్షణంలో చేయవలసినదాని పైనే దృష్టి పెట్టి, ఆ తర్వాత నిర్ణయాన్ని ఆ పరమ చైతన్యానికే వదిలిపెట్టాలి. ఎంత విశాల దృష్టి ఉన్నప్పటికీ విషయాలను పాక్షికంగానే తెలుసుకోగలుగుతాము కానీ, అసలు విషయం తెలుసుకోలేము. అందువలన మన ధ్యాస అటూ ఇటూ చెదురుతుంటుంది; అయినప్పటికీ అనేక విషయాలు ఇంకా మిగిలి వుంటాయి. ఇలా హానికరమైన విషయాలకు ప్రాముఖ్యత ఇస్తున్నావంటే నీవు వాటిని బలపరుస్తున్నావన్న మాట.

(శ్రీమాత ధ్యానస్థితిలోకి వెళ్లారు)

ఇటువంటి అస్తవ్యస్తత, గందరగోళం వంటి ఘట్టాలు నీకు తారసిల్లితే నీవు చేయవలసిందల్లా ఒక్కటే. ఎక్కడైతే నీవు ఏకైక దైవాన్నీ, ఏకైక పరమచైతన్యాన్నీ, ఏకైక శక్తినీ దర్శిస్తూ ఉంటావో ఆ చైతన్యంలో ప్రవేశించు. ఉన్నది ఒకే ఒక ఏకత్వం. ఇదంతా అందులోనే, ఆ ఏకత్వంలోనే జరుగుతున్నది. అల్పమైన మన ఆలోచనలకు, తెలివితేటలకు, నిర్ణయాలకు ఏమీ విలువ లేదు. సకల జగత్తునూ పర్యవేక్షిస్తున్న పరమచైతన్యంతో పోలిస్తే ఇవి సూక్ష్మాతిసూక్ష్మము. ఆ రకంగా ఆలోచిస్తే మనకే కాస్త వివేచనాదృష్టి ఉన్నా ఎందుకు ఇలా విభిన్న వ్యక్తిత్వాలు ఏర్పడి ఉన్నాయో తెలుస్తుంది. అదంతా ఏకత్వం కోసం ఆకాంక్షించడానికీ, దాన్ని నిలబెట్టుకోడానికీననీ, ఇంకా ఆత్మార్పణ, శరణాగతీ, భక్తి, విశ్వాసాలనే వాటికి స్థానం కల్పించడానికనీ అర్థమవుతుంది. ఈ కారణం వల్లనే వ్యక్తినిర్మాణం ఏర్పడింది. కాబట్టి నీవు అత్యంత శ్రద్ధగా, హృదయపూర్వకంగా ఆ విధంగా ఉండే ప్రయత్నం చేయి, కావలసింది

అదే. అదొక్కటే కావలసింది. మిగిలినదంతా వట్టి కల్పన మాత్రమే — ఇంద్రజాల మహిమ.

ప్రతి విషయంలోనూ ఈ విషయమే చెల్లుబాటవుతుంది. నీవు ఏదైనా చేయాలనుకున్నప్పుడుగానీ, ఏదైనా చేయలేనప్పుడు గానీ, నీవు కదిలేటప్పుడుగానీ, కదలలేక పోయినప్పుడు గానీ ఎప్పుడైనా ఏ విషయంలోనైనా గానీ దానినే అనుసరించాలి. అదేమిటంటే పరమ చైతన్యంతో చైతన్యపూరితమైన సంస్పర్శను పొందటం, దానితో ఏకత్వాన్ని పొందటం, ఆ తర్వాత నిరీక్షించడము.

అప్పుడు, అనుక్షణం నీవు చేయవలసిందేమిటో నీకు సూచించబడుతుంది.; అసలు చేయాలో అక్కర్లేదో, క్రియాశీలకంగా ఉండాలో, స్తబ్దుగా ఉండిపోవాలో, నీకు సూచన అందుతుంది. నీవూ ఉండాలా అక్కర్లేదా అనే విషయం కూడా నీకు బోధపడుతుంది. ఇదొక్కటే పరిష్కారం. ఇంకో రకంగా ఆలోచిస్తే అవివేకమే.

అన్ని కార్యకలాపాలనూ, సంభావ్యతలను ఇలా సహజంగా ఉపయోగపడేటట్లు చేసుకోవచ్చు. ఈ విధంగా నియమ నిబద్ధతలు లేకుండా ఉండే స్వంత ఎంపికలను నివారించవచ్చు. సాధ్యతలు అన్నీ అందుబాటులో ఉంటాయి. గ్రహించినవీ, తెలుసుకున్నవీ కూడా ఆలాగే ఉంటాయి, ఒక్క స్వంత దుందుకుడు చేష్టలు మాత్రం వదిలిపోతాయి. ఇటువంటి స్వంత ఎంపికలు ఒక రకంగా పనికిమాలిన పనులుగా ఉండి బుద్ధిహీనతను తెలియచేస్తాయి — పూర్తిగా అది అజ్ఞానభరితమైన మూర్ఖత్వము.

ఈ ఆందోళన ఈ వాతావరణంలో సుడిగాలిలా తిరుగుతున్నట్లుగా నా కనిపిస్తోంది. పాపం! మానవులు.

ఇదంతా కూడా ప్రపంచమంతా భగవంతుని వైపు మరలాలని బోధించటానికేనని చెప్పవచ్చు. ఎందుకంటే నిజానికి అందుకే కదా, ఈ సృష్టి ఏర్పడింది!

(CWM 11:184-86)

శ్రీమాత

అనువాదం డా. అమరవాది ప్రభావతి, డా. అమరవాది వేంకటరామ శాస్త్రి

మన దైహిక జీవన ఉద్దేశ్యం, దానిని సమగ్రంగా ఫలప్రదం చేసుకొనే మార్గం

ఈ ఏకైకుని మన ఆంతరాత్మలలోను, బాహ్యలక్షణాలలోను దర్శించడం, తెలుసుకొనడం, అలా తయారుగావడం, ఫలప్రదం చేయడం అనేది సదా ఈ దైహిక జీవన రహస్య గమ్యం. ఇప్పుడది మనం యెరుకతో సాధించవలసిన కార్యం అయ్యింది.

మన అస్తిత్వపు భాగాలన్నిటిలో ఆయన చైతన్యం కలగాలి. అలాగే విభజనకారియైన మనస్సు మన అస్తిత్వానికి బయటివానిగా చూచే వాటన్నింటిలోనూ ఆయనను దర్శించాలి. అలా దర్శించడమే వ్యక్తిగత చేతన యొక్క పరిపూర్ణ లక్ష్యసిద్ధి.

ఆయనకు వశులమై, ఆయనను మనలోనూ, సమస్త వస్తువులలోనూ వశం చేసుకోవడమే సమస్త సామ్రాజ్యాన్ని సాధించడమంటే, స్వాధీనం చేసుకోవడమంటే.

నిష్క్రియత, సక్రియతల, శాంతి, శక్తుల; ఏకత్వ, భిన్నత్వాల సమస్త అనుభవంలో ఆయనను భోగించడంలోని ఆనందం కోసమే ప్రపంచంలో అభివ్యక్తమైన వ్యక్తిగత అంతరాత్మ నిగూఢంగా అన్వేషిస్తోంది.

వైశ్వప్రకృతి తనలో దాచుకొన్న ఏ సత్యాన్ని ఆవిష్కరించ పరిశ్రమిస్తున్నదో, ఆ సత్యాన్ని వ్యక్తిగత అనుభవంగా మార్చడం అనేది పూర్ణయోగ లక్ష్యం యొక్క సంపూర్ణ నిర్వచనం.

మానవాంతరాత్మను దివ్యాంతరాత్మగా, ప్రాకృతిక జీవనాన్ని దివ్యజీవనంగా మార్పుచెందించడం పూర్ణయోగలక్ష్యం.

ఇది సమగ్రంగా ఫలప్రదం కావాలంటే మనలోనే ఆవాసముంటున్న ఆ రహస్యపు అధినేతను కనుగొనడం కచ్చితమైన మార్గం. దివ్యజ్ఞానం, దివ్యప్రేమ కూడా అయిన దివ్యశక్తికి సదా మనం ఉన్మీలనమై, మార్పుచెందించే ప్రభావం చూపగలిగేటట్లు దాని యందు పరిపూర్ణ విశ్వాసముంచాలి.

అహంకార చేతనకు ఇలా చేయడం ప్రారంభంలో కష్టం.

ఒకవేళ చేసినా మన స్వభావపు ప్రతి చిన్న అంశంలోనూ చేయడం కష్టం. దాన్ని పరిపూర్ణంగా చేయడం, ఇంకా కష్టం.

ప్రారంభంలో ఇది యెందుచేత కష్టమంటే, మన అహంకారిక ఆలోచన ఇంద్రియ జన్యజ్ఞానం, సంవేదనలు, మనం తప్పక చేరవలసిన అవగాహనాస్థాయిలను

మరుగుపరుస్తాయి గనుక.

తరువాత కూడా అది యెందువల్ల కష్టమంటే ఈ మార్గంలో అవసరమైన విశ్వాసం, సమర్పణ, ధైర్యం అనేవి అహం వల్ల ఆచ్ఛాదితమైన అంతరాత్మకు అంత తేలికగా లభించవు.

దైవం పనిచేసే విధానం, అహంకారిక మనస్సు కోరుకొనే లేక సమ్మతించే విధానం కాదు. ఎందుచేతనంటే అది సత్యాన్ని చేరుకొనడానికి అసత్యాన్నుపయోగిస్తుంది, ఆనందాన్ని చేరుకొనడానికి వ్యధనుపయోగిస్తుంది. పరిపూర్ణతను చేరుకొనడానికి అపరిపూర్ణతను ఆసరాగా చేసుకొంటుంది.

తానెక్కడికి కొనిపోబడుతున్నదో అహం గ్రహించలేదు. అది తనను నడిపే నాయకత్వాని కెదురు తిరుగుతుంది, నమ్మకం కోల్పోతుంది, ధైర్యం కోల్పోతుంది.

ఈ వైఫల్యాలు పట్టించుకోదగినవి కావు, ఎందుచేతనంటే మనలోని దివ్యమార్గదర్శి మన తిరుగుబాటుకు కోపగించడు. మన విశ్వాసరాహిత్యం వల్ల నిరుత్సాహపడడు. మన బలహీనతలకు వికర్షించడు. అతనికి మాతృమూర్తి కుండే ప్రేమంతా వుంది, బోధకుని కుండే సహనమంతా వుంది.

దేహానికి సంబంధించిన నిమ్నభాగం విషయానికొస్తే, అది ప్రాతినిధ్యం వహించేది ప్రస్తుతంలో, భౌతికం, బాహ్యప్రాణికం. అందులోకి దివ్యక్రియాశక్తి చొచ్చుకుపోయి దానిని వశం చేసుకోవలసి వుందింకా. అది ఏ పరిస్థితుల్లో జరగాలో, ఆ పరిస్థితులు మరింత పూర్ణంగా వృద్ధి అవుతున్నాయి. దేహ సహజ తామసిక జడత స్థానాన్ని యధార్థ శాంతి ఆక్రమించేటట్లు భౌతికం ఉన్మీలనం కావాలంటే ఒక మహోన్నత ప్రశాంతత అవుసరం అవుతుంది. అది దక్కితే తక్కినదంతా నెరవేరుతుంది.

*

పరిణామమంటే జీవాత్మ పదార్థ చేతన మందకొడితనం నుండి పురోగమిస్తూ వెలువడడమే. బయటకు జంతువులా కన్పించే ఈ జీవి నుండి భగవంతుని క్రమానుగత స్వీయావిష్కరణమే.

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. వి. రావు

బ్రహ్మను వీడిన బ్రహ్మవధు
(వేద గాథ)

నేను మీకు ఈ రోజు వృద్ధులకూ, యువకులకూ కూడా పనికివచ్చే ఆసక్తిదాయకమైన ఒక అతి పూరాతనమైన ప్రాచీన కథను చెప్పబోతున్నాను. ఇది వాస్తవంలో వేదాల లోనిది.[1]

ఒకానొక కాలంలో — నేను కాలం అని చెప్పేటప్పుడు, సహజంగానే, అక్కడ ఏ కాలంకాని, ప్రదేశంకాని లేదు, అది కాల, ప్రదేశాల ఆవిర్భావానికి ముందు మాట, అప్పుడు కేవలం ఒకే ఒక్క మహా అస్తిత్వం, నామరహిత మహా అస్తిత్వం ఉంది — దాని పేరు బ్రహ్మ! మానవ అస్తిత్వాలమైన మనకు అది పరమోత్కృష్టమైన ఉనికి, మహాప్రభువు, దైవం లేక ఏ వ్యక్తైనా తాను ఏ విధంగా పిలవాలనుకుంటే అది అదే. అతడు సూర్యభగవానుడు కూడా, అతడు తేజమయమైన మహాసత్యం, కాంతుల యొక్క కేవల దివ్యకాంతి. అటువంటి సందర్భంలో, ఒకసారి ఈ విధంగా జరిగింది: ఈ ప్రకాశవంతమైన బ్రహ్మ తనను తాను చూసుకున్నవాడై, ఆశ్చర్యచకితు

---

[1] శ్రీమాత ఒకసారి ఈ విధంగా చెప్పారు, ఎవరైనా ప్రజలు అర్థం చేసుకోగలందులకై విశ్వం గురించి కథలు చెప్పదలిస్తే, అవి చిన్న పిల్లల కథలవుతాయి. ఈ కథలను మనం మన పసిపిల్లల చైతన్యం అర్థం చేసుకోగలందులకై ఉపకరణంగా వాడి ఉదహరించవచ్చు, లేనిపక్షంలో అవి మనకు ఎంతగానో దుర్గ్రాహ్యం. ఆమె ఇంకా ఈ విధంగా అన్నారు., ఎవరైనా తమలో తాము దానికి, కనీసం పాక్షికంగానైనా, దాని విశాలమైనటువంటి ప్రధాన లక్షణాలతో అంతరంగంలో రూపకల్పన చేసినా లేక బాహ్యంలో మూర్తిత్వాన్ని కల్పించినా అది వారి అవగాహనకు ఉపయోపడుతుంది. ఫలితంగా విషయాలు ఎందుకు, ఏ కారణాన జరుగుతున్నవనే దానిమీద నియంత్రణ వహించగలుగుతారు. కాని దీనిని ఒక మత సిద్ధాంతంగా విశ్వసించకుండా వారు జాగ్రత్త పడాలి. ఏ వ్యక్తి అయినా ఈ కథలను ఎక్కువగా తాంత్రికపరంగానూ, ఆధ్యాత్మికపరంగానూ అర్థం చేసుకోవచ్చు. ప్రతీకల వెనుకనున్న సత్యాన్ని చూడటం ఎలాగో తెలుసుకుంటే, అతడికి సర్వం అవగతమవుతుంది.
— సంపాదకుడు

(Based on Mother's Talks CWM 1st ed: 9:205. 5:374)

డైనాడు. అతని ప్రకాశం, అతని కళాకాంతులు విహీనమవుతూ ఉండటం గమనించాడు. అతడు మసకబారుతూ, క్రమక్రమంగా విషణ్ణమైపోతున్నాడు. అతడు కలవరంతో తికమకపడ్డాడు. అది ఎందువల్ల జరిగి ఉంటుంది? అప్పుడతడు తన సహచరులైన దేవతలను తలచుకున్నాడు. వారు తక్షణం అతని ముందు ప్రత్యక్షమైనారు, అందులో మొదట వచ్చిన దేవత వరుణుడు: వరుణుడంటే బ్రహ్మాండమైన చైతన్యం, దార్శనికత కలిగినవాడు. అతడు దూరాలను, అత్యంత మారుమూల ప్రాంతాలను అంతుబట్టని భవిష్యత్తును దర్శించగలిగినవాడు. అప్పుడతనికి విషయం ఏమిటనేది తెలియవచ్చింది. అతడు ఈ విధంగా చెప్పాడు: "ఓ, ప్రభూ, మీ దివ్యశక్తి వెళ్ళిపోయింది". బ్రహ్మ మరియు అతడి మహాశక్తి, బ్రహ్మజయ ఒక్కటే, వారిరువురూ కలిసే ఉంటారు, ఎల్లప్పుడూ ఒకరిలో మరొకరు ఇమిడిపోయి ఒకే ఒక్క అస్తిత్వంగా ఉంటారు. వరుణుడు అన్నాడు, "బ్రహ్మ వధువు బ్రహ్మను వీడిపోయింది." ఇప్పుడు అందరికీ బ్రహ్మను ఈ విధంగా అంధకారంలో పడేసి, ఆమె ఎక్కడికి వెళ్ళిందో వెతికే పని పడింది. వరుణుడు, ఎప్పుడూ చేసే విధంగానే, తన దృష్టిని సారించి, సునిశితమైన దూరదృష్టితో పరికించి చూశాడు. బ్రహ్మశక్తి, దివ్య ఆధిపత్య శక్తి దూరంగా, చాలా దూరంగా వెళ్ళిపోయిందని, భూమధ్యభాగం లోలోతులలోకి చొచ్చుకొనిపోయి, భౌతికపదార్థ సముదాయాలలో, తనకు తాను ముక్కలు ముక్కలుగా చెల్లాచెదురైపోయిందని తెలుసుకున్నాడు. ఆమె, మహాపదార్థంగా, అచేతనమై, వెలుగు చొరబడలేనటువంటి పదార్థంగా మారిపోయింది. దేవతలు, ఆమె సాధారణమైన ప్రాణులతో, విషయసంజాతంతో, వస్తువులతో మమేకమై పోయిందని తెలుసుకున్నారు. అప్పుడు వారందరూ కలిసి, విషయాన్ని కూలంకషంగా సంప్రదించుకుని, ఒక నిర్ణయానికి వచ్చారు: "మనం ఆమెను మేల్కొల్పాలి, ఆమెకు తనదైన ఎరుకను కలిగేటట్లు చేయాలి, ఆమె తిరిగి తన మహాప్రభువు, బ్రహ్మ వద్దకు చేరాలి — దాని వలన ఆయన కూడా తిరిగి తన యాదార్థస్థితిని పొంది, తిరిగి వశవర్తియై తన సొంత తాదాత్మ్యస్థితిని పొందుతాడు." ఆ విధంగా దేవతలు ఉద్యమించినప్పుడు సోమదేవుడు మొదట ఆమె చెంతకు వెళ్ళాడు. సోముడు అనగా చంద్రుడు లేక దివ్యానందము, అదే పరమానందము. దేవతలు ఈ విధంగా అన్నారు: పరమానందమైనటువంటి ఆ దివ్యానందం మహాప్రభువును, మహాశక్తిని కలిపి ఒకటిగా చేసింది, కనుక వారి సంయోగం, వారి పునఃసంయోగం కోసం, విషయ యోగ్యత ననుసరించి

సోముడు ముందుగా ఆమె వద్దకు వెళ్లటం సహజంగా నుంటుంది. ఆ విధంగా దేవతలందరు కలిసి ఆమె వద్దకు వెళ్ళారు. ఆమెకు పరిస్థితి విశదపరచారు, వారి వెంట వారి మార్గాలలో అనుసరించి పయనించడానికి ఆమెను ఒప్పించారు, అది చాలా సుదూర ప్రయాణం, సొంత ఇంటికి చేరే తిరుగు ప్రయాణం. ఇక్కడ మనం పార్వతీమాత తాత్కాలికంగా భూమాత ఒడిలో భౌతిక రూపధారణతో తన తల్లితో వసించి, కైలాసానికి తన దివ్యమయుడగు మహాప్రభువును కలవటానికి తిరుగు ప్రయాణం గావించిన గాథను గుర్తు చేసుకోవచ్చు.

వేదాలలో ఇటువంటిదే దీనికి సమాంతరంగా ఇంకొక కథ ఉంది. అది అగ్నిదేవుడు, అతని అదృశ్యం గురించినది. అగ్ని దేవతలలో చాలా ముఖ్యమైన దేవుడు. మీకు తెలుసనుకుంటాను, అతడు వేదక్రతువైన యజ్ఞానికి అధ్యక్షత వహించడమే కాకుండా, యజ్ఞకుండంలో వేసే ఆహుతిని సైతం స్వీకరించేవాడు. అగ్ని లేకుండా ఆహుతిని సమర్పించడం జరగదు. అతడు యజ్ఞపురోహితుడు. ఈ గొప్ప కర్మకాండలో అతడికి ప్రత్యేకించిన అగ్రస్థానంలో యజ్ఞం ప్రారంభానికి ముందు అతడి ఆవాహన చేస్తారు — కర్మకాండను గురించి మొదట మీకు తెలియజెప్పాలి, అది చైతన్యం అభివృద్ధిపథంలో సాగిపోవటానికి చేసే క్రతువు. అది మొదట అగ్నిని జ్వాలించడంతో మొదలవుతుంది — అది ఆకాంక్షించే ఇచ్ఛను మేల్కొలిపే ప్రతీక. ఇప్పుడు అసలు కథలోకి వద్దాం: ఆహుతి సమర్పణకు అంతా తయారుగా వుంది, వున్నట్టుండి, ఆహుతిని స్వీకరించే ముఖ్యదైవం అక్కడ లేడు. అందరూ అతని కోసం వెతికారు, అతడెక్కడా కానరాలేదు. అతడు ఎక్కడికో దూరంగా వెళ్ళిపోయాడు. యథాప్రకారం, అప్పుడు తిరిగి దేవతలందరు సమావేశమై, ఉపేక్ష వహించిన అగ్నిని పట్టుకొనటానికి అంతటా శోధించారు. ప్రస్తుతం అందరి సమస్య ఇది: నిజమే, అతడు మాత్రం ఎక్కడికి వెళ్తాడు? కర్మారంభం చేయడం అతడి కర్తవ్యం, కాని అత్యంత కీలక సమయంలో అతడు లేడు. అందరూ అన్ని దిక్కులకూ వెళ్ళారు, చిట్టచివరకు అగ్ని ఒక చోట దాగి ఉన్నట్లు కనుగొన్నారు — ఎక్కడ దాగి ఉన్నట్లు? — నీటి అడుగున. అప్పుడు దేవతలందరు అతనిని సమీపించి, అతనితో చెప్పారు, "ఓ, అగ్నీ, నీవు ఇక్కడ ఎందుకు దాక్కున్నావు? బయటకు రా, నీవు నిర్వర్తించవలసిన

పని సిద్ధంగా ఉంది.” అగ్ని బదులిచ్చాడు, “లేదు, నేను రాను, మీరు ఎంతగా అడిగినా నేను ఇక్కడే ఉండిపోతాను” — “కాని, ఎందువల్ల” — “అది చాలా కఠినమైన పని, నా ముందు చాలా మంది ఆ పనిని చేసే ప్రయత్నం చేశారు, ఈ బాధ్యతను వారి భుజాల మీద వేసుకున్నారు. కాని ఏ ఒక్కరూ సఫలురు కాలేదు, సంపూర్తి చేయలేదు. కనుక నేను అదే వైఫల్యాన్ని తిరిగి కొనసాగించే పనిని చేయదలచుకోలేదు. అది కొరగాని ప్రయత్నం”. దేవతలు గట్టిగా పట్టుబట్టారు, ప్రార్థించారు, వేడుకున్నారు: “అగ్నిదేవా, అది నీవు చేయవలసిన పని, దాని వలన నీవు పూర్తి లాభాన్ని పొందుతావు, అలా అని నీకు మేము హామీ ఇస్తున్నాము”. చివరికి దేవతలు తప్పించుకుపోయిన అగ్నిదేవుని శాంతింపజేసి ఒప్పించడంలో కృతకృత్యులైనారు.

ఆహుతి సమర్పణే త్యాగం — నేను ఇంతకు మునుపు చెప్పిన విధంగా — చైతన్యం ఆరోహించడం. మనం సాధారణ భౌతిక స్థాయి నుండి పైకి లేచి, మన అస్పష్టమైన ఇంద్రియాల కతీతంగా అధికతరమైన మహాప్రకాశానికి అభిముఖంగా తరలిపోయినప్పుడు, అది ఆరోహణ అనబడుతుంది, దానిని త్యాగం అంటారు. మనం ముందుకు పోవడానికి వనరులు లేనటువంటి నిమ్నస్థాయిని, ప్రకృతిస్థాయిని తిరస్కరించి, ఉన్నతస్థాయిలోని వాస్తవాలను సంపాదించుకోవటం. అగ్ని అంటే జ్వలించే నీ హృదయంలోని శక్తి, సాధారణ మర్త్యజీవిని ఎంతో కొంత అధిగమించి పోవాలని కోరుకునే నీ ఆకాంక్ష. కనుక అది వాస్తవంలో ఒక తపస్సు, ఉన్నతిని పొందటానికి చేసే కఠోర పరిశ్రమ — కిందికి దిగజార్చే గురుత్వాకర్షణ శక్తికి వ్యతిరేకం; అవును, అది నిజంగానే కష్టమైన పని. అగ్ని ఆ కష్టాన్ని పొందదలచుకోలేదు, ఎందువల్లనంటే, మనిషి, ముఖ్యంగా మామూలు మనిషి కూడా దానిని నిరాకరిస్తాడు. కాని నేను చెప్పినట్టుగా అంతా సుఖాంతమైంది, ఎందువల్లనంటే ఎట్టకేలకు అగ్ని తన ఆమోదాన్ని తెలియజేశాడు. మనం ఇక్కడ అగ్ని నీటిలో దాగడాన్ని చూస్తాం. నీరు దేనిని సూచిస్తుంది? నీరు ప్రాణాధార శక్తి, జీవశక్తి. అది జీవన-శక్తి. ఇది కూడా అగ్ని వలెనే ఒక రూపధారణ చేసివున్న మహా-చైతన్యశక్తి, కాని అది నిండైన వస్త్రం ధరించిన చందంగా, భౌతిక పొరలో రహస్యంగా మరుగుపరచబడిన భద్రమైన రూపం. దానిని విడుదల చేసి, పైకి పంపాలి.

మనం ఇప్పుడు మొదటి కథకు వెళ్దాం. దేవతలు బ్రహ్మవధువైన బ్రహ్మజయతో

తిరిగి స్వగృహానికి పయనం సాగించారు. కాని ఈ కథకి ఒక ప్రారంభం ఉంది, అది దీనికి ముందుగా జరిగిన వృత్తాంతం — పూర్వరంగం. దివ్య వధువు తన ప్రభువును వదలి వెళ్ళవలసిన అగత్యం ఎందుకు కలిగింది? ఆమె పారిపోవడానికిగల ప్రబల కారణం ఏమిటి? ఒకప్పుడు పరిపూర్ణ సంయోగంలో ఉన్న ఆమె, ఆయనను ఒంటరిగా వదలివెళ్ళవలసిన కారణం? ఉపనిషత్తులు ఉటంకించినట్లుగా కథ ఇలా సాగుతుంది, ప్రభువైన బ్రహ్మ చాలా కాలం — యదార్థంలో చిరకాలంగా — ఒక్కడుగానే, ఏకాకిగా, ఏకైక మహా ఉనికిగా, ఒకే మహాసత్యంగా, అవిభాజ్యుడిగా, విభజించబడడానికి వీలులేకుండా ఉన్నాడు; కాని, ఆయన ఆ విధంగా చిరకాలంగా ఉంటూ ఉన్న స్థితిలో, ఒకానొక సమయంలో ఆయనకు తాను ఏకాకిగా ఉన్న స్పృహ కలిగింది. అప్పటి వరకు ఆయన అటువంటి ఆలోచనను చేయలేదు. ఒక్కడే ఉన్నాడన్న ఆలోచనకాని లేదా ఇతరులు తన చుట్టూ అక్కడ ఉన్నారన్న ఆలోచనకాని లేదు. ఆయన కేవలం ఆ విధంగా ఉంటూ ఉన్నాడు, ఉనికి మాత్రమే ఉంది. కాని ఇప్పుడు ఆయనకు ఆ అనుభూతి కలిగింది, ఆయన తనను తాను ఏకాకిగా చూసుకున్నాడు., ఒకసారి అటువంటి ఆలోచన వస్తే దానిని ఆపలేము కదా. అప్పుడు ఆయన అన్నాడు; ఏకాకిగా ఉండి ఎవరైనా సంతోషంగా ఉండగలరా? సంతోషంగా ఉండాలంటే తప్పక ఇద్దరుండాలి — ఏకాకి న రమతే. ఒంటరిగా ఉన్నప్పుడు ఆనందాన్ని అనుభవించలేరు. కనుక ఇద్దరు తప్పక ఉండాలి. అందువలన పరమోత్కృష్టుడైన బ్రహ్మ తనను తాను రెండుగా విభజించుకున్నాడు. ఒకటి రెండు విధాలుగా అయింది.: ఒక భాగం పురుషుడు, తక్కిన భాగం స్త్రీ, ఒక భాగం చైతన్యం, తక్కిన భాగం శక్తి ,ఆధిపత్యశక్తి, ఒక భాగం బ్రహ్మ, తక్కిన భాగం బ్రహ్మశక్తి. ఇంత వరకూ రెండు భాగాలుగా ఉన్నా, అవి ఐక్యంగానే ఉన్నాయి, అతుక్కుపోయి, ఒకరి అస్తిత్వంలో మరియొకరిది చొచ్చుకుపోయి ఇమిడి ఉన్నాయి; మహాశక్తి మరియు మహాప్రభువు, అగ్ని మరియు దాని జ్వాల — అవి ఒక్కటే, విభజించలేనివి. కాని, నేను చెప్పిన విధంగా తప్పక రెండుగా ఉండాలనే ఆలోచన వచ్చిందే తడవుగా, యదార్థంలో వారు విడిపోవటం జరిగింది, బ్రహ్మ తనను తానుగా మహాశక్తి నుండి విడిపోయాడు, తన నుండి మహాశక్తిని బయటకు తీశాడు. మహాశక్తి తనకు తానుగా వెడలిపోయింది, యదార్థానికి ఇద్దురూ విడిపోయారు, ఒకరికొకరు ఎదురెదురుగా నిలుచున్నారు. మీకు గుర్తుండే ఉంటుంది — నా

ఉద్దేశంలో ఇక్కడ ఉన్న పెద్దతరంవారికి — ఇక్కడ నాటక ప్రదర్శనశాలలో నాటకం వేసినప్పుడు, శ్రీమాత దర్శకత్వం వహించారు — 'అతడు మరియు ఆమె' — ఆ నాటకం 'అతడు మరియు ఆమె' ల లీలలో, వారు ఒకటిగా ఏ విధంగా ఉంది, ఏ విధంగా విడిపోయింది, వారి సంయోగం, పునఃసంయోగం ప్రదర్శించబడింది. ఇప్పుడు ఒకసారి విడిపోయిన తరువాత, సమీపం నుంచి జాగ్రత్తగా చూస్తూ ఉంటే ఎక్కువెక్కువగా విడిపోతూ, నెమ్మదిగా దూరం పెరుగుతూ ఉండగా, ఎట్ట కేలకు వారు సంపూర్తిగా విడిపోవటం జరిగింది, మహాశక్తి మహాప్రభువు నుంచి దూరం ఎంత దూరం వెళ్ళిపోయిందంటే, ఆమె మరి ఒక చివరి అంచుకు వెళ్ళిపోయింది — పైన బ్రహ్మ, పరమోత్కృష్ట చైతన్యం, కింద ఆమె, సంపూర్ణ అంధకార బంధురమైన జడపదార్థంగా. బ్రహ్మగూడా పూర్తిగా తన మహాశక్తి నుండి విడిపోయి, వ్యతిరేక దిశలో ఏమీ లేనటువంటిదాని వైపుకు, బౌద్ధులు చెప్పిన శూన్యం వైపుకు, వెళ్ళిపోయాడు.

ఇప్పుడిక తిరుగు ప్రయాణం. ఆ మహాశక్తి చాలా కాలం తన ప్రభువుకు దూరంగా ఉండలేదు, పైగా అదేమీ ఆమెకు అంతిమ గమ్యమేమీ కాదు. ఆమె తన ప్రభువు చెంతకు తిరిగి రావలసిందే. ఇది భౌతిక ప్రకృతికి విమోచనం, ఉన్నతో న్నతమైన ప్రకృతిలోకి, క్రమంగా జరిగే రూపపరివర్తనతో, ప్రభువు చెంత తన స్థితిని తిరిగి పొందే కథ. వేదాలలో వర్ణించి చెప్పబడిన పద్ధతులే గాని లేక మనం తీసుకోవలసిన చర్యలే గాని ఎల్లప్పుడూ ఒకే విధంగా ఉంటాయి, మానవులకు సైతం వారి విమోచనకు నిమ్న ప్రకృతి నుంచి ఆధ్యాత్మిక ప్రకృతిని తిరిగి పొంద టానికై చెప్పేవి అలాగే ఉంటాయి. దేవతలు ఒక్కొక్కరుగా మహాశక్తిని తోడ్కొని వెళ్ళారని వేదం చెప్తోంది. మొదట సోముడు వచ్చాడు, అది ఎటువంటిదంటే, అధఃపాతాళానికి పడిపోయిన ప్రకృతిలోని అంతరాంతరాళాన్ని దివ్యానందం తాకి, ఆమెను మేల్కొలిపి పునరుద్ధానానికై ముందుకు పురికొల్పటం. దివ్యానందం వారి మొట్టమొదటి ఐక్యతకు మూలం కాగా, అదే దివ్యానందం వారి పునఃసంయోగానికి స్ఫూర్తి, సూత్రధారి అయింది. తరువాత, ఆ పయనంలో, అగ్నిదేవుడు తన వంతుగా మహాశక్తిని తనతో పాటుగా తీసుకువెళ్ళాడు. అగ్ని అంటే, నేను ఇంతకు మునుపు చెప్పినట్లుగా, పునరుద్ధానానికై జాజ్జ్వల్యమానమైన వెలుగు, తీవ్రంగా జ్వలించే ఆకాంక్ష. అగ్ని మొదట అజ్ఞానపూరితమైన మహాశక్తికి ఒక మంత్రం

ఉపదేశించాడు. అది సాధారణంగా ఆధ్యాత్మిక మార్గంలో ప్రవేశించేటప్పుడు మానవులకు మంత్రోపదేశం చేయడం వంటిదే. నీవు ఒక గురువు చెంతకు వెళ్ళాలి, ఆయన నీ చైతన్యం మేల్కొనటానికి ఒక మంత్రాన్నిస్తాడు. అదే విధంగా అగ్ని కూడా ఇప్పుడు ఒక మంత్రాన్ని, దివ్యవాక్యైన 'బ్రహ్మ' మంత్రాన్ని దైవానికి ప్రతిరూపంగా ఇచ్చాడు. ఆయన చైతన్యంలో ఆమె తాదాత్మ్యం చెందేవరకు ఆ మంత్రం మీద ఆమె ఏకాగ్రం చేయవలసి ఉంది. ఆమె అదే విధంగా చేసింది. కొంత తడవు అనంతరం ఆమెకు తన మహాప్రభువును గుర్తించిన అనుభూతి కలిగి, ఆయనను స్వీకరించింది, అప్పుడు అగ్నిదేవుడు చెప్పాడు: "ఇప్పుడిక నీవు ఇంకా ముందుకు, రెండవ స్థితికి చేరాలి. నీ అస్తిత్వాన్ని విస్తృతపరచు, నీ చైతన్యాన్ని విస్తృతపరచు; ఇప్పుడు నీకు వచ్చిన అనుభవం నీవు బ్రహ్మవని, నీవు అతనితో ఐక్యమై ఒకటిగా ఉన్నావని. ఇప్పుడు నీ అంతట నీవు ఇతర అస్తిత్వాలన్నింటితో, దేవతలందరితో, ప్రాణులన్నింటితో ఐక్యమవాలి, నిన్ను నీవు సార్వజనీనం చేసుకోవాలి". కనుక బ్రహ్మవధువు తన వ్యక్తిగత సాక్షాత్కారం నుండి విశ్వంలోనికి ప్రయాణించి, అక్కడ అన్ని అస్తిత్వాలలోనూ, ప్రతి చోటా అన్ని ప్రాణులలోనూ వసిస్తున్న తన మహాప్రభువును కలిసింది — ఆమె దేవతలందరూ నివసించే భవన సముదాయంలో ప్రవేశించింది.

ఇప్పుడు మీకు తెలుస్తున్నది కదా, మూడు అడుగులున్నాయి, చైతన్యపు మూడు అడుగులు, పరమేశ్వరుని చేరడానికి, మీ అస్తిత్వ ఆరోహణకు మూడు అడుగులు. మొదటిది, మీ సాధారణ ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వం, మీ పేరుతో, రూపంతో ఉన్నది, అది వ్యక్తిగతం, ప్రత్యేకం; తరువాత, ఆ గూడు నుంచి బయటపడితే, మీరు అన్ని ప్రాణులతో, మానవజాతితో, అన్ని విషయాలతో కూడా ఏకమైనట్లు తెలుస్తుంది, మీరు సృష్టి అంత విశాలమైపోతారు; అయినప్పటికీ అంతటితో అయిపోలేదు. మీరు ఇంకా దూరం, ఆవలకు, అతీతమనేదాని లోనికి వెళ్ళాలి, అక్కడ మీరు పరమేశ్వరుని దర్శిస్తారు, అది పూర్ణం, మీ అస్తిత్వ పరమోత్తమ మహాసత్యం. ఆ విధంగా, బ్రహ్మ వధువు తన సార్వత్రిక సాక్షాత్కారం నుండి అతీతం లోకి వెళ్ళింది, తన ప్రభువులో లీనమైంది, తన స్వీయ ఆత్మలో అంతర్లీనమైంది. తన అజ్ఞాన భౌతిక రూపధారణ నుంచి ముందుకు పోయే క్రమంలో ఆమె తన వివిధ పరిమాణాలతో కూడిన తన నిమ్నరూపధారణలను వదిలివేస్తూ, శుద్ధమైన, ఉన్నతమైన,

ఇంకా ఎక్కువ మహిమాన్వితమైన రూపాలను ధరించింది. అంతిమంగా, ఆమె మొదట తాను ఏ విధంగా ఉందో, ఎల్లప్పుడూ, వేరుపడటానికి ముందు ఏ విధంగా ఉందో అదే విధంగా తనను తాను చూసింది. ఆ విధంగా వారు కలవటంతో దేవతలు సైతం వారి పరిష్వంగంలో కలపబడ్డారు, చిట్టచివరకు అందరు తమకు తాముగా ఆనందాన్ని పొందారు.

ఈ ఎడబాటు, ఈ పునః, సంయోగం భూమి మీద అధికతరమైన సాఫల్యతను ఇచ్చేదిగా చెప్పబడింది. ఈ ఎడబాటు లేని పక్షంలో, భూమి మీద సాఫల్యత కూడా మృగ్యమయ్యేది. భూమి ఏ విధంగా ఉందో అదే విధంగా ఉండేది, కాని ఈ ఎడబాటు కారణంగా, అనగా, బ్రహ్మ వధువు తన ప్రభువు నుంచి తనకు తానుగా వేరుపడి, మహాపదార్థంలోకి కిందిగి దిగివచ్చి, మహాపదార్థంతో ఏకమవటం మూలంగా, అప్పుడే తప్పనిసరిగా తన వాస్తవికతతో కలిసిపోవటానికీ, వాస్తవికంగా పదార్థంలో బ్రహ్మ ఉండటానికీ సాధ్యమైంది.

దివ్యవధువు కింద భూమి మీద పడిపోయి, పదార్థంలోకి చొచ్చుకుపోయి అందులో ఇమిడిపోయి దానితో ఒకటైపోయింది. ఆమె పదార్థంగా, భౌతిక ప్రకృతిగా, మాంద్యస్థితితో, చీకటిమయంగా మొత్తం తన బరువుతో భారంగా తయారైంది. వేదాలు పేర్కొన్నట్లు ఆమె 'భీమ జయ' అయింది — బ్రహ్మాండమైన శక్తిగా భయానకమైన భార్యగా అయింది — వాస్తవంలో ఆమె మన మహాకాళి. ఆదిలో ఆమె అందమైన భార్యే — సౌమ్య జయ. కాని పురోగమనంతో వృద్ధి జరగవలసి ఉంది. కనుక ఆమె పునరుద్ధానానికై, ముందుకు అడుగులు వేస్తున్నది, ఆమె ఇప్పుడు అత్యంత బరువైన అచేతనాభారాన్ని మోయగల సామర్థ్యాన్ని సంపాదించి, దానిని తనతో పైకెత్తి, క్రమక్రమంగా రూపపరివర్తన చేయగలగింది. అంతిమ సాక్షాత్కారంలో దేవతలందరూ మునుముందుకూ, మానవులందరూ బయటకూ, సూర్యకాంతిలో కేరింతలు కొడుతూ, ఆడుతూ ఉన్నట్లుగా దివ్యవధువు, ఆమె వరుని సంయోగపు దివ్యానందంలో పాలుపంచుకోవటానికి యేతెంచారు.

ఇదే జరుగుతున్న నాటకం, వాస్తవ ఘటనల నాటకం, ఇది కాల్పనిక కథ కాదు. ఇది వేరొక ప్రపంచంలో, సూక్ష్మతర జగత్తులో జరుగుతున్న కార్యక్రమం. వేదాలు చెప్తున్నట్లుగా, ఇదే మరల మరల ఆ 'స్వర్గాల' లో ఆడబడుతున్నది, దాని ఫలితంగా అది ఇంకా ఇంకా ఎక్కువగా భూమి మీద వాస్తవికమై, అంతిమంగా

అది భూమి మీద ఆకృతినీ, భౌతికతనూ సంతరించుకుంటుంది.

ఈ జగన్నాటకంలో ఒక అసాధారణ విషయాన్ని గమనించవలసి ఉంది. అవరోహణ అనేది ఉన్నదంటే అప్పుడు దాని ననుసరించి ఆరోహణ తప్పనిసరిగా జరిగి తీరాలి. మహాశక్తి కేవలం ఒక్కటే వాస్తవంగా కిందికి రావాలి కానీ అసలైన విషయం, ఆమె కేవలం ఒక్కతే ఉండలేదు. ఆమె, పరోక్షంలో రహస్యంగా తన ప్రభువు వెన్నంటిరాగా, కిందికి దిగివచ్చింది. అత్యంత అంధకారమైన జడపదార్థంలోనూ బ్రహ్మ కూడా అక్కడనే ఉన్నాడు, అణుమాత్రమైన రవ్వగా, అత్యంత సూక్ష్మ మైన వెలుగుకిరణం వలె కాని కేంద్రస్థానంలో ఇమిడిపోయి ఉన్నాడు, అంటే పైకి పోవాలనే ప్రేరణా లేదా అమితోత్సాహమూ అయినటువంటి మనం ఆకాంక్ష అని చెప్పేది అక్కడ ఎల్లవేళలా ఉన్నదని అర్థం. యదార్థానికి మహాశక్తి మొత్తం అచేతనంలోని అట్టడుగుకు చేరినప్పుడు అదే జరుగుతుంది, మళ్ళీ పైకెగరడం అనే గమనం ఉంటుంది, అది ఎక్కడి నుంచి వచ్చిందో అక్కడికే వెనుకకు పోయే గమనం లాంటిది. అది జీవం లేని జడమహాప్రకృతికి మేల్కొలుపు, అది ఆమె పరిణామం, పై వైపుకు పోయే పయనానికి ఆమె అంకురార్పణ. ఇక్కడ గుర్తుంచుకోవలసిన విషయం, ఆమె వృద్ధిలో, ఆమె వికసనం జరుగుతూ ఉండగా, పక్కపక్కనే పరమప్రభువు కూడా వృద్ధిని పొందుతూ ఉంటాడు. దాని అర్థం, పరమ ప్రభువు కూడా ఇంకా ఇంకా ఎక్కువగా తనకు తాను అభివ్యక్తం అవుతూంటాడు: ఈ విధంగా ఇది రెండు విధాలైన అభివ్యక్తత. వారిద్దరూ ఎప్పటికీ వేరు కాలేదు, వారెప్పుడూ ఒకటిగానే ఉన్నారు. కనబడే ఆ ఎడబాటు లేదా మరుగు కేవలం ఒక నాటకం, లీల, ఇంకా అధికాధిక పునః సంయోగానికి.

నాకు తెలియదు కాని, బహుశా, ఈ యుగంలో జీవిస్తున్న మనం దానికి చాలా దగ్గరగా ఉన్నాం, నిజంగా మహాపదార్థం, ఘనీభవించిన, జడమైన, అస్పష్టమైన మహా పదార్థం, మన భౌతిక మాత — వేదాలలోని భీమ జయ — పరివర్తన చెందినప్పుడు, మన మానవజాతికి సైతం ఆ పరివర్తనలో తమ వంతు వాటా ఉంటుందని పూర్వీకులు చెప్పినటువంటి చిట్టచివరి సాక్షాత్కార ద్వారం ముంగిట మనం ఉన్నామేమో. ఇదే విధంగా ఇప్పుడు ఇవన్నీ కూడా, నేను ఇంతకు మునుపు చెప్పినట్లు, వేరు ప్రపంచాలలో, సూక్ష్మలోకాలలో, సూక్ష్మరూపాలలో, సూక్ష్మశక్తులతో పునరావృతమవుతున్నాయి. కాని పూర్తి భౌతికరూపంలో మాత్రం కాదు; బహుశా,

అరుణోదయం వెనుక సిద్ధమవుతున్నదేమో. మీరందరూ, మన మందరం, ఆ లక్ష్యప్రాప్తిలో, కొంత ముందు వెనుకగా, ఏదో ఒక రూపంలో తప్పకుండా పాలుపంచుకుంటాం.

నళినీకాంత గుప్త

అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

కోరిక కాదు, ప్రేమానురాగం కాదు, అతనిని నడిపించాల్సింది — దివ్యప్రేమతో తొణికిసలాడే మహా సంకల్పం, దివ్యజ్యోతి నుండి వెల్లివిరిసే దివ్యజ్ఞానం, బ్రహ్మానంద ప్రచోదిత విలాసభరిత శక్త్యుత్సాహం.

(CWSA 23:267)

శ్రీఅరవిందులు